

Sivustolla näyttää vallitsevan suuri hiljaisuus. Uusia tarinoita ei juuri verso. laittelen kokeeksi yhden vanhimmista teksteistäni tänne. tarina liittyy löyhästi aiempaan täällä olleeseen "Tarinaniskijä" kertomukseen. Tämä tarina on ollut osaltaan vaikuttamassa oman nimimerkkini valintaan. Hieman jouduin muokkaamaan alkuperäistä tekstiä, joten sisällössä saattaa olla outoa ontumista. Ennakkopahoittelut siitä. Pilkillä Pitkään rieponut flunssa irroitti otettaan ja varsinkin sitkeää räkää Arskan elimistöstä tämän tarpoessa auringon pehmittämää jään pintaa kohti salaisistakin salaisempaa kalapaikkaansa Ukonkarin matalaa. Kuume oli pakottanut Arskan pysyttelemään sisätiloissa ja nyt mieli jo paloi kalaan, ja nyt olivatkin viimeiset hetket sillä aurinko teki tuhojaan Jonkerin jääpeitteelle. Aamulla oli yöpakkasten jälkeen ollut mainio keli, mutta kirpeä pakkasilma kirveli vielä liikaa keuhkoja, eikä siis rasittavaan kävelyyn ulkoilmassa ollut syytä lähteä. Iltapäivän heleä kevätää suorastaan pakotti Arskan liikkeelle. Sairauslomaa oli vielä pariäksi päiväksi, mutta haitanneeko tuo jos hieman käväisen, oli Arska pohdiskellut ja koska paikalla ei ollut ketään esittämässä viisaampaakaan mielipidettä, jäi Arskan oma oletus voimaan. Viikonvaiheen ylikin olivat ilmat olleet räntäsateisia ja ikäviä, mutta koska pakkasta ei ollut niin arveli Arska, ettei UR: ää tarvitsisi mukaan ottaa. Olisihan vanhoja reikiä taatusti avoimena, ja niinhän asia olikin. Pohjoisen pilkkireissutakohan tämä tautikin on peräisin, tuumi Arska ja muisteli matkaansa. Paluumatkalla oli tullut pysähdettyä Kuusamossa tankkaamassa ja samalla paikallisessa Prismassa, jonka yhteydessä olleesta erätarvikeliikkeestä oli silmiin osunut vajaan vaaksanmittainen Karismaxin tasuri. Komea peli kaikkiaan, ja nyt se samainen yksilö sai tutustua Jonkerin ruskeansävysieen veteen ja sen asukkeihin. Arska muisteli kuinka hän oli myymälässä hieman ihmetelty mikseivät paikalliset harrasta tasureita, sillä olihan valikoima näiltä osin perin vaatimaton. Myyjä totesi arvion paikkansa pitäväksi, vaikka olihan hän kyllä itse kokeillut ja ahventa mukavasti saanutkin. Saunarannasta ei Ukonkarille matkaa kertynyt kuin parisataa metriä, mutta hiki kirpusi pintaan jo melkein heti. -Tulipa liikaa päälle, pohti Arska, mutta jatkoi kävelyä. Tosin keventäen tahtia huomattavasti, ja vetäisten haalarin etumusvetskarin auki vatsalle asti. Kävellessään hän pohdiskeli perimmäisiä kysymyksiä lapinmatkastaan, kuten: - Olipa ainakin aikaa kirjoitella muistivihkoon erään paikallisen tarinaniskijän seikkailuja, vaan menikö jo överiksi,,,,? On siellä nyt pakinaa toiseenkin lähtöön,,,,,kyllä pitää hieman alkaa rajoittaa. eihän tässä nyt sentään päätoimiseksi kirjoittajaksi ole aikomusta., jap..., katoppas siinähän onkin jo ensimmäinen reikä. Avanto oli sohjojään peitossa, mutta polkaisu riitti ja kohta savumuikun värinen viehe teki ensituttavuutta uudessa ympäristössä. Kaksi....kolme....neljä, Arska laski metrejä ja viehettään. Yhdeksän metriä ja pilkki mokshti pohjaan. Syvyys vaikutti lupaavalta, tästähän voisi saada vaikka niit.....Krääääääiiik, kela kurahti ja vavan kärki kumarsi vaativasti kohti tummaa avannon kita. Peukalo painoi jarruvipua vapauttaen kitkan ja kela pyörähti,,ehkä puolikierrosta. Arska tarttui siimaan ja pelkäsi jo pahinta, mutta rauhoittava paino kertoi kalan yhä olevan kiinni. - Mistähän se taas vihloi, kun piti lappiin asti lähteä harrilpikille, kun omassa rannassa on tälläisiä petoja, ja on sitä harria näissäkin vesissä, pohti Arska suu virneessä. Uusi pilkki, terävät koukut ja uusi siima. Kaikki oli siis kunnossa, vai oliko? Pelottava ennakkoavustus kouraisi jo kalamiehen peräsintä. -Entäpä jos se ei mahdu avannosta? Arska veti sormenpäällään siimasta ja saalis nousi, ehkä metrin, puolitoista ja päätti sitten palata pohjan tuntumaan. Kaikesta kyllä huomasi, että nyt ollaan jo järeämmän luokan vastustajan kanssa tekemisissä. Pikkuhiljaa alkoi Arska päästä niskan päälle ja siimaa kertyi kiepille avannon reunamalle. Vaan niin ennen aikaista oli riemu. Ilmeisesti kala huomasi avannon yllä liikkuvat kädet ja jäälle kertynyt siima sirisi Arskan sormien välissä takaisin syvyyksiin ja siimaa piti laskea syöksyvän kalan perään vielä toinenkin

mokoma. Malttia, malttia, sitähän tässä vain tarvitaan, tiesi Arska. Se tulee, jos on tullakseen ja menee, jos on mennäkseen, mutta maltilla homma hoidetaan himaan. Ja totta. Kärsvällisyys viimein palkittiin. Kala alkoi olla aivan jään alla. Arska kaivoi käsillään avannon sohjoista puhtaaksi nähdäkseen minkälainen peto oli pilkkiin tarttunut. Mustaa, vain mustaa näkyi avannosta. Hauki, kai se on hauki ja iso, Arska pohti. Ei se kyllä mahdu tuosta reijästä, vaikka tuo hieman onkin jo suuremmaksi syöpynyt. Voi hittolainen, kun ei tullut sitä kairaa otettua. Tuijotus avantoon jatkui, olisihan nyt edes nähtävä, kuinka suuri tuo kala on, Närke ei kyllä kannata reikään tunkea ja yrittää käsin vetää varsin ikävät haavat hauki vain repisi sormiin. Hei...nyt näkyy avannossa jotakin. jokin tuossa liikkuu, se taitaa olla pilkin pyrstö... se on suusta ulkona. Siinähän se on aivan avannon alla, musta selkä ylöspäin, siksi siinä ei näy muuta kuin mustaa. Onkohan se miten iso? Kääntyisipä hieman kyljelleen, niin voisi hieman arvioida. Ja aivan kuin toiveesta kala alkoi paljastaa kylkeään. Hitasti se alkoi kallistua ja vaalea silmä katsoi ylös kohti kalamiestä. Vaalea silmä ja messingille sävähtävä poskipeili, jolla näkyi jo muutamia mustia pisamoita. Pyrstöä kohti jatkui messingiltä karvastava kylki jota mustat pisteet kirjoivat. Väri johtuu vedestä, oikeasti kyseessä on kirkas hopea tiesi Arska, ja mielessä kirvelsi jo varsin voimakkaana kansanomaisesti v-kirjaimella alkava vakava harmitus. - Tuo on ainakin 6-7 kiloinen , voi olla suurempikin. Tietysti piti se kaira jättää, kun se niin "himplutisti" olisi painanut. Vaihtoehdot olivat siis vähissä, mutta jotakin tässä toki täytyy, tuumi Arska. Sillä ei koskaan, ei koskaan ennen ollut moista kalaa ollut kiinni missään vehkeessä, tai,,,niin mikäs se olikaan horoskooppimerkiltään se...? No, kotisilla ei ollut ketään, joten turhaa apua olisi ollut huutaa, tai odotella. Arska pujotti siiman pilkkijakkaran putken yli ja asetti viritelmän niin, ettei kala voisi vetää vapaa siitä lävitse, mutta siima pääsisi kulkemaan. Hän antoi kalan vaipua hitaasti pohjaan, kun se vaikutti rauhoittuvan paikalleen, alkoi Arska purkaa siimaa kelalta jäälle suoraksi , vieden vapaa kohti rantaa. Onneksi siimaa oli ainakin nelisenkymmentä metriä. Nyt vain vapa jäälle ja kiireesti hakemaan kairaa kotoa. Ei siihen nyt hirveästi aikaa menisi. Ehkäpä ehdin, tai sitten en. Ja eikun juoksuun. Hiki pirisi ja flunssan runtelemat keuhkot vinkuivat ja kirvelivät niin saakuristi, mutta nyt olivat isot asiat kyseessä, joten pikkuseikkoihin ei ollut varaa kiinnittää huomiota. Haalari oli pakko heittää pois ja pinkoa takaisin pelkässä välitasussa. Kaira kädessä ja katse haki jäältä pilkkivapaa ja siellähän se olikin. Parin kolmen metrin päässä pilkkijakkarasta, kimmonnut siihen, kun siima oli piukahtanut poikki. Arska tuijotti vapaa huohottaen ja yskien. Ainakin viimeiset limat keuhkoista lähtivät, mutta jostakin syystä se ei saanut mieltä yhtään iloisemmaksi. Keuhkoja viilti ja suunnaton v-alkuinen harmitus valtasi mielen, mutta onneksi ei yhtään naurattanut. Suoraan sanoen nyt harmitti vielä enemmän, kuin lapinmatkalta palatessa, kun Kuhmossa tuli ajettua Rönttöspaikan ohitse pysähtymättä maistelemaan.